

1

Frits Ouwekerk was een jongen van zestien jaar. Een lange slungel met bruin, krullend haar en donkerbruine heldere ogen. Hij had de hele nacht wakker gelegen en had stilletjes onder de dekens liggen huilen. Zijn lichaam trilde van ellende, zijn hart bonkte en zijn hersenen maakten overuren. Hij dacht aan zijn moeder die waarschijnlijk net als hij op van de zenuwen in bed lag te snikken. Ze zou nu wel op de hoogte zijn van de situatie. Het liefst had hij haar zelf willen bellen en alles willen opbiechten, maar ze hadden zijn telefoon afgepakt. Bij binnenkomst moest hij zijn zakken leegmaken en alles in een plastic krat leggen: zijn telefoon, een pakje kauwgom, zijn portemonnee en wat losse elastiekjes. De portemonnee werd op tafel gelegd en het kleingeld geteld. Twaalf euro en twintig eurocent. Een vrouw met een veel te krap uniform noteerde alles op een kaart die boven op zijn bezittingen werd gelegd. De kist werd daarna in een wandrek geschoven. Ze hadden zelfs de veters uit zijn schoenen gehaald.

Hij zat opgesloten in een ruimte van vier bij drie. Cel nummer zeven, de laatste in de rij. De ijzeren deur had een klein raam waardoor je vanuit de gang de cel in kon kijken. De mu-

ren waren groen en de vloer was gecoat in een gele kleur. Tegen de muur stond een brits met daarop een grijze deken en een matras met een groenkleurige plastic hoes. De wc was van roestvrij staal. ‘Hufferproof’ had de arrestantenwacht hem verteld toen ze samen in de cel stonden. Er klonk een zweem van trots door in haar stem alsof het om een supercoole attractie ging. Aan het plafond hing een camera die Frits de hele tijd in de gaten hield. De Bijbel lag samen met het aanhoudingsformulier op het plankje naast het bed.

Frits had minutenlang op het randje van het bed gezeten, met zijn hoofd in zijn handen, starend naar de grond. Daarna had hij een rondje in de cel gelopen en nerveus omhooggekeken naar de camera. Hij kreeg de kriebels van het ding en uiteindelijk was hij op bed gaan liggen met de deken over zijn hoofd. Daar, in zijn veilige schuilplaats, kwamen de tranen los. ‘Het komt goed,’ sprak hij zichzelf moed in.

Volgens Peter waren de straffen voor minderjarigen belachelijk laag. De vader van Peter was bevriend met de beste advocaten van Nederland en die hadden hem en de rest binnen no-time op vrije voeten.

Met het puntje van de deken wreef Frits zijn tranen weg. Zijn pa moest wel meewerken, natuurlijk. Advocaten waren duur, maar zijn pa en ma konden het betalen, toch? Ze zouden hem nooit laten stikken... Waarschijnlijk werd de zaak geseponeerd. Dan kwam het niet voor de rechter, omdat er fouten waren gemaakt of omdat er te weinig bewijzen waren. Zo had Peter het tenminste uitgelegd.

En er waren genoeg fouten gemaakt. Als hij de rechter vertelde wat de politie hen had aangedaan, dan stonden hij en zijn maatjes binnen vijf minuten buiten. Ze hadden zich willen overgeven,

maar ze kregen niet eens de kans. De kogels vlogen hun om de oren. Zijn maat had zijn handen nog omhooggestoken, maar werd geraakt door een van die schietgrage hufters. Hij zakte als een lappenpop in elkaar. Een beeld dat bij Frits constant door het hoofd bleef spoken. Bloed, sirenes en honden... Door al de stress was Frits verlamd van schrik. Al wilde hij vluchten, hij kon het niet.

In de film zag je zoiets nooit, daar raakte niemand gewond. Het avontuur eindigde meestal op de Bahama's met bloedmooie vrouwen, witte stranden, cocktails en dikke Havana-sigaren.

In de harde werkelijkheid hadden ze hem met drie man tegen de grond gewerkt en in de boeien geslagen. Voorzichtig gleden zijn vingers langs de bult op zijn voorhoofd. Een stille getuige van het geweld.

Na zijn arrestatie had hij zijn vrienden niet meer gezien en hij maakte zich zorgen. De vragen stapelden zich op en wanhopig sloot hij zijn ogen. Hoe laat was het? Hij was het tijdsbesef volledig kwijt. Zou zijn vader vandaag gewoon zijn gaan werken? Elke dag stond hij om kwart voor zeven op en reed om acht uur naar zijn werk. Misschien was hij thuisgebleven na het telefoontje van de politie. Zich afvragend hoe dit in hemelsnaam had kunnen gebeuren.

Frits beet op de binnenkant van zijn wang. Hij wist ook niet hoe het zo uit de hand had kunnen lopen. Het begon zes maanden geleden met een actiefilm. Het leek allemaal kinderlijk eenvoudig, maar toen ging het fout. Ze raakten hun gevoel voor realiteit totaal kwijt.

Het was eind mei. Volgens het weerbericht zouden er vanuit het zuiden wolkenvelden overtrekken en ging het de rest van de

middag regenen. Danny had een actiefilm meegebracht en een paar blikjes bier. Maurice gooide drie zakken chips op tafel en Steef zette daar met een theatraal gebaar een doosje naast.

‘Het wordt tijd dat we echte mannendingen gaan doen,’ had hij gezegd. Langzaam had hij het doosje geopend, alsof hij iets kostbaars ging onthullen. Er zaten vier jointjes in, die hij van een vriend had gekocht. Ze waren allemaal onder de indruk van het spul. Dit voelde zo fout en toch...

Maurice had in eerste instantie geweigerd. Ze hadden erom gelachen. Met veel bravoure had Steef een joint aangestoken en de peuk onder Maurice’ neus gezwaaid. Het was puur uit nieuwsgierigheid dat ze het spul hadden gerookt. Ook Maurice. Hij nam een klein trekje en de rook kwam niet verder dan zijn voortanden. Steef moest lachen en keek gespannen toe, hopen dat Maurice een hoestbui zou krijgen. Maar dat gebeurde niet. Veel van hun vrienden op school rookten het spul, tenminste dat beweerden ze. Ze konden niet achterblijven, ze moesten het een keer geprobeerd hebben.

Onder het roken werd de film gedraaid. Het ging over een gezin waarvan de dochter in een steegje werd verkracht door twee mannen. De vader, een oud-marinier, spoorde het tweetal op en nam wraak. Er kwam een brand in voor en het was opwindend om te zien hoe het vuur zich verspreidde. Ze joelden toen het huis met de twee daders erin met veel kabaal instortte.

De afrekening was in hun ogen een gerechtvaardigde actie. Als iemand de grenzen van fatsoen overschreed, mocht je wraak nemen. Sterker nog, je moest wraak nemen. Desnoods met hulp van je vrienden en met alle middelen die je tot je beschikking had.

En zo werd hun plan geboren. Maurice was strijdlustig opge-

sprongen en had beweerd dat hij door een leraar van school vaak getreiterd werd. De man had hem ook een paar keer flink voor schut gezet in de klas. Maurice dikte de zaak extra aan om indruk te maken.

Dat lukte. Zijn vrienden waren het met hem eens: Nijsen was een enorme klootzak en hij moest gestraft worden. Ze gingen wraak nemen. Het klonk toen zo vanzelfsprekend, maar waarschijnlijk kwam dat door de wiet.

Maurice wist waar hij woonde: in de Leertogstraat op nummer negentien. Sjoerd, een vriend van school, woonde ook in die straat. ‘We gooien een brandbom naar binnen,’ had Peter geopperd. De anderen vonden dat iets te drastisch. ‘We steken de schuur in de fik,’ zei Steef, maar dat had niet het juiste effect, er zouden dan hooguit wat onbeduidende tuinspullen vernield worden.

‘Heeft hij geen auto?’

Maurice knikte en zijn ogen begonnen te glimmen. ‘Een groene Ford Focus. Daar is-ie hartstikke zuinig op. Volgens mij poetst hij dat kreng elke dag voordat hij naar school komt. Hij gaat totaal uit zijn dak als we die pakken. De fik erin.’ Hij had nooit gedacht dat ze hem serieus zouden nemen.

Met verhitte gezichten smeedden de jongens het plan. Ze trokken donkere kleding aan, namen een fles dieselolie en oude lappen mee en fietsten naar het centrum, waar Nijsen woonde. Ze parkeerden hun fietsen in een donkere hoek, tegen de gevel van een flat. Niet op slot, zodat ze er weer snel vandoor konden gaan. Het laatste stuk liepen ze.

Frits droeg de spullen op zijn rug. De banden van de rugtas drukten op zijn schouders alsof ze gevuld waren met lood en oud ijzer. Als hij gepakt werd met het spul, dan had hij heel wat

uit te leggen. Nerveus en met rubberen benen liep hij achter zijn vrienden aan, die opgewonden het plan voor de zoveelste keer doornamen. Bij een rijtjeswoning met een klein bestraat voortuintje stonden ze stil. De hond van de burens begon te blaffen.

‘Hier is het,’ fluisterde Maurice. ‘Nummer negentien. De auto moet ergens in de buurt staan. Een groene Ford met een sticker van pretpark Walibi Holland op het achterraam.’

Aan beide kanten van de straat stonden auto’s geparkeerd en de jongens splitsten zich in twee groepen. Al snel was het voertuig getraceerd.

‘Hier...’ Peter wenkte zijn vrienden. De Ford Focus stond aan de overkant, schuin tegenover de woning van Nijsen. Maurice inspecteerde de auto en herkende het kinderzitje op de achterbank.

‘Ja, dat is hem. Ik weet het voor honderd procent zeker.’ Hij had zijn handen in zijn achterzak gestopt en keek toen onzeker zijn vrienden aan. ‘Wat doen we nu?’

‘Gewoon... Wat we hebben afgesproken.’

Maurice trok met zijn mond.

‘Kom... We taaien nu niet af. De klootzak heeft het verdiend,’ jutte Peter de boel op. ‘We hebben dat hele pokkeneind niet voor niets gefietst.’

Frits was het met hem eens en liet de rugtas tussen zijn benen op de grond zakken. ‘Wie gaat het doen?’

‘Maurice natuurlijk. Het is zijn wraakactie,’ vond Steef die ondertussen het huis van Nijsen in de gaten hield.

‘We zouden het samen doen,’ sputterde Maurice tegen.

‘Doe toch niet zo schijterig.’ Peter graaide de rugtas van de grond en ritste die open. ‘Hier...’ Hij drukte de fles met diesel in zijn handen.

‘Doe effe normaal. Iedereen kan ons zien.’ Danny liet zich snel naast de auto op zijn hurken zakken en de anderen volgden zijn voorbeeld. Peter spreidde de kussensloop op de grond uit en Maurice doordrenkte de katoenen lap met dieselolie. Danny gluurde over de motorkap van de auto naar het huis. Hij seinde dat alles veilig was. De lap werd over de motorkap gedrapeerd en toen aangestoken. Het vuur likte moeizaam aan de stof, maar doofde na een paar seconden weer uit.

‘Het lukt niet,’ piepte Maurice en nerveus liet hij zich weer achter de auto op de grond zakken.

‘Wat ben je toch een ei. Rot op!’ Peter duwde hem opzij en graaide de plastic fles van de grond. Hij klokte de inhoud van de fles over de motorkap leeg en knielde toen weer naast de auto neer. De olie sijpelde langs de rechterwielkast op de grond. ‘En nu aansteken.’

Maurice sprong omhoog en wierp een brandende lucifer op de olievlek. Er volgden een tweede en een derde, en uiteindelijk begon de lap te branden. Het vuur verspreidde zich nu razendsnel. Gebiologeerd keken de jongens naar het effect van hun actie. De vlammen weerspiegelden in hun ogen.

‘Rennen!’ riep er één.

Ze trokken elkaar omhoog en nerveus lachend sprintten ze de straat uit. Frits sleepte de rugtas achter zich aan. De hengsels vlogen alle kanten op en de tas bonkte ritmisch tegen zijn kuiten. Ze waren aan het eind van de straat toen de voet van Frits achter een van de hengsels bleef haken. Hij gaf een schreeuw en kwam met een smak op de grond terecht. Het werd even zwart voor zijn ogen. Twee handen sjorden hem omhoog.

‘Lopen, lopen...’ brulde Steef in zijn oor en hij gaf Frits een duw.

Frits strompelde de straat uit, achter zijn vrienden aan die zo nu en dan geïrriteerd achteromkeken. Buiten adem kwamen ze bij hun fietsen. Het wachten was op Frits. Ze duwden hem zijn fiets in zijn handen en raceten toen de buurt uit. Via een omweg kwamen ze bij een kruising waar ze goed zicht hadden op de Leertogstraat. Ze stopten. De vlammen verlichtten de straat en triomfantelijk keken de jongens elkaar aan.

‘Onwijs.’ Steef begon nerveus te giechelen. ‘Er valt met ons niet te spotten.’

Hij kreeg joelend bijval van de rest. Peter trok zijn telefoon tevoorschijn en maakte foto’s. ‘Voor thuis,’ riep hij. ‘Dan kunnen we alles nog eens goed bekijken.’

Maurice klopte hem prijzend op de schouder. Maar de volgende dag was het triomfgevoel verdwenen en had Maurice spijt van zijn onbezonnen gedrag. Het liefst had hij zich ziek gemeld, zodat hij Nijsen niet onder ogen hoefde te komen. Waarschijnlijk was het juist verdacht als hij uitgerekend op die dag niet op kwam dagen en hij zag van het plan af. Met lood in zijn schoenen ging hij naar school.

Er hing een briefje op het prikbord waarop te lezen was dat de lessen van meneer Nijsen waren uitgevallen. Er werd geen verklaring gegeven, maar Sjoerd wist meer.

Hij had de blusactie vanuit zijn slaapkamerraam kunnen volgen. Krijsend was Nijsen naar buiten gekomen en hij had getracht om met zijn jas het vuur te doven. Uiteindelijk vatte ook zijn jas vlam. Gniffelend stond de klas om Sjoerd heen, ook Maurice, die wat onnozel meelachte. ‘Het was aangestoken,’ wist Sjoerd. ‘Waarschijnlijk door de buurman. Nijsen had zijn auto bij die kerel voor het raam geparkeerd en de buurman beweert altijd dat het zijn plek is. Hij vliegt iedereen aan die zijn par-

keerplek inpikt. Die vent is zo gek als een deur. De politie is er in ieder geval bij gehaald.'

Maurice verstijfde. 'Wat kwamen ze doen?'

'Praten, maar dat had weinig zin. De buurman deed niet open.'

'En de auto?' wilde Hetty uit c3 weten.

'Die is totaal uitgebrand.'